

[C. J. F. Sven.]

her anføres i Bemærkningerne, er rigtigt. Men der er det kedelige, at da Lovgivningsmagten sidst beskæftigede sig med Spørgsmaalet om, hvorvidt Henførelsen af flere Erhvervs sygdomme under Loven vilde medføre nogen større Udgift, sagde man akkurat det samme, og selv om man naturligvis ikke paa nærværende Tidspunkt er i Stand til at afgive et bestemt Skøn over, hvor meget Udgiften i Fremtiden vil blive efter denne Udvidelse, havde det dog været paa sin Plads, at der i Motiverne var gjort opmærksom paa, hvorledes den Udtalelse, der i sin Tid forelaa, ikke er blevet opfyldt. Jeg maa mene, at naar man een Gang har skønnet saa fejl, som man her har gjort, skal der et stærkt Bryst til at sige: Ja, gaa nu bare med igen, for der sker ikke noget videre! Det havde været rart, om man kunde have underbygget sin Udtalelse med faktiske Oplysninger om, hvor meget den Mening, man i sin Tid havde, var værd.

Jeg skal lige saa lidt som den ærede sidste Taler gaa ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, bortset fra at jeg endnu maa gøre en Bemærkning vedrørende den Bestemmelse i § 7, der gaar ud paa, at Embedslægerne fremtidig formelt, og vel ogsaa reelt, skal kunne faa tillagt et større Honorar, naar det drejer sig om Obduktioner, der foretages for Ulykkesforsikringsdirektoratet, end naar det drejer sig om andre offentlige Institutioner, der forlanger Obduktion foretaget. Jeg forstaar i og for sig ikke, at man vil stille et saadant Forslag. Hvis man tør gaa ud fra, at Staten betaler anstændigt — og navnlig maa man vel gaa ud fra, at en Regering som den nuværende ikke honorerer sine Embedsmænd med uanstændige Beløb —, altsaa betaler Embedslægerne for deres Embedsgerning, herunder Obduktioner, hvad der er ret og rimeligt, saa kan man dog ikke komme og sige: Men hvis det ikke er Staten, der direkte skal betale, selv om det er en halvofficiel Institution, skal Lægerne have mere for deres Medvirken. Jeg begriber ikke, at en Obduktion skal være dyrere, naar den foretages i det ene, end naar den foretages i det andet Øjemed. Obduktionen maa formentlig være lige besværlig, lige ubehagelig og kræve det samme Vederlag. Jeg finder det ganske meningsløst, at saa snart det ikke direkte er Staten, der kommer til at betale, er man meget large, og saa siger man, at Honoraret godt kan sættes i Vejret, men naar det er Staten selv, der skal betale, faar Melodien

en helt anden Lyd. Jeg finder dette for saa vidt symptomatisk for den nuværende Regering. Det er en lille bitte Ting, men det er karakteristisk, at naar det er andre, der skal betale, har man pludselig en saadan Angst for, at Taksterne ikke er tilstrækkelig høje. Jeg har hermed ikke villet udtale mig om, hvorvidt Obduktionstaksten er passende eller ej. Det er en helt anden Side af Sagen, og det er muligt, at den trænger til en almindelig Forhøjelse. Men det, jeg vender mig imod, er dette, at man vil have to forskellige Takster for den samme Gerning, efter som det er den ene eller den anden, der skal betale.

Axel Christensen: Jeg kan tilsige mit Partis velvillige Medvirken til Gennemførelse af de her foreslaaede Ændringer i Ulykkesforsikringsloven af 1933. Det er jo naturligt, at de Erhvervs sygdomme, som Arbejderne paadrager sig, omfattes af Loven. Jeg har ikke Indtryk af, at disse Ændringer vil medføre en saa væsentlig Stigning i Præmieerne, at det vil kunne virke afskrækkende med Hensyn til deres Gennemførelse. Jeg er ganske sikker paa, at disse Ændringer i visse Tilfælde vil kunne faa overordentlig stor Betydning for Arbejdere, som rammes af saadanne Sygdomme, idet de derigennem vil kunne faa Erstatning. Ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale en velvillig Behandling af Lovforslaget.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil gerne takke de ærede Ordførere for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget.

Det ærede 4de landstingsvalgte Medlem (A. Johansen) spørger, om det ikke vil være rimeligt, at Ulykkesforsikringsraadet faar Adgang til gennem kgl. Anordning at foretage Udvidelser af Lovens Omraade. Det lyder jo meget forstandigt, og jeg kan ikke have noget imod, at man forhandler derom i det Udvalg, der vil blive nedsat. Paa den anden Side maa det erkendes, at hvis det skulde give Anledning til megen Strid, er maaske en Lovgivning derom den rette Vej. Jeg vil imidlertid ganske henstille, om man i Udvalget kan enes om en saadan Tilføjelse til Loven.

Hvad angaar de to Grupper af Fiskere, som ikke kan enes, har jeg heller ikke noget imod, at man gør Forsøg paa at udforme Lovforslaget saaledes, at der derigennem skabes større Tilfredshed hos begge Fiskerorganisationer. Jeg anser det nu for meget vanskeligt, men jeg kan ikke have noget imod, at Forsøget gøres.